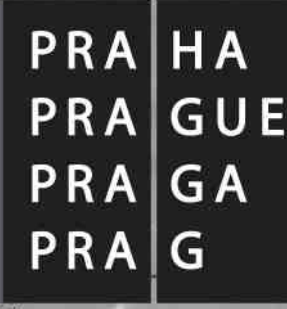

KONCEPT UP
KOMPLEXNÍ ZDŮVODNĚNÍ

DÍLC

Obsah

0.	Vymezení řešeného a zastavěného území	5	4.	Koncepce rozvoje a přestavby města	47
0.1	Vymezení řešeného území	5	4.1	Významná rozvojová území	47
0.2	Vymezení zastavěného území	6	4.1.1	Významná rozvojová území městská	47
1.	Koncepce uspořádání krajiny	7	4.1.2	Významná rozvojová území rekreační	59
1.1	Krajina	7	4.1.3	Významná rozvojová území krajinná	69
1.1.1	Koncepční zásady rozvoje krajiny	7	4.2	Významná přestavbová území včetně brownfields	85
1.1.2	Konkrétní lokality	8	4.3	Významné územní rezervy	109
1.2	Příroda	9	4.3.1	Územní rezervy pro zástavbu	109
1.2.1	Koncepční zásady zachování přírody ve městě	9	4.3.2	Územní rezervy pro rekreační využití	109
1.3	Zeleň	9	4.3.3	Územní rezervy pro zeleň	109
1.4	Prostupnost krajiny	10	4.3.4	Územní rezervy pro dopravní infrastrukturu (plošné)	109
1.5	Rekreační využívání krajiny	11	4.3.5	Územní rezervy pro dopravní infrastrukturu (bez plošného vyjádření)	109
1.6	Dobývání nerostů	11	4.3.6	Územní rezervy pro technickou infrastrukturu (plošné)	109
1.7	Pěstební a zemědělská činnost	12	4.3.7	Územní rezervy pro technickou infrastrukturu (bez plošného vyjádření)	109
1.8	Protierozní opatření	12	4.3.8	Územní rezervy v rámci variant	109
1.9	Ochrana před povodněmi	13	4.4	Území s variantním řešením	109
1.9.1	Ochrana před povodněmi na Vltavě a Berounce	13	4.4.1	Urbanizovaná území řešená variantně	109
1.9.2	Ochrana před povodněmi na drobných vodních tocích	13	4.4.2	Varianty dopravní s plošným vyjádřením	149
1.9.3	Kategorie záplavového území	13	4.4.3	Varianty dopravní bez plošného vyjádření	160
2.	Koncepce města	15	4.4.4	Varianty technické infrastruktury bez plošného vyjádření	164
2.1	Urbanistická koncepce	17	4.5	Plochy a koridory k prověření územní studií	167
2.2	Koncepce plošného uspořádání města	17	4.6	Plochy a koridory s podmínkou regulačního plánu	167
2.2.1	Bydlení	18	5.	Koncepce krajinné infrastruktury	169
2.2.2	Občanské vybavení veřejné infrastruktury	19	5.1	Územní systém ekologické stability	169
2.2.3	Ostatní občanské vybavení	22	5.1.1	Koncepce ÚSES	169
2.2.4	Produkce	25	5.1.2	Regulativy ÚSES	170
2.3	Koncepce prostorového uspořádání města	27	5.2	Celoměstský systém zeleně	175
2.4	Koncepce rozvoje a přestavby	27	6.	Koncepce dopravní infrastruktury	177
2.5	Životní prostředí	28	6.1	Silniční doprava	177
2.6	Dopravní infrastruktura	28	6.1.1	Výchozí stav	177
2.7	Technická infrastruktura	29	6.1.2	Koncepce komunikační sítě	177
2.8	Koncepce ekonomické infrastruktury	29	6.2	Veřejná doprava osob	183
2.9	Vymezení architektonicky nebo urbanisticky významných staveb	30	6.2.1	Výchozí stav	183
2.10	Vymezení staveb nezpůsobilých pro zkrácené stavební řízení	30	6.2.2	Koncepce veřejné dopravy osob	183
3.	Koncepce plošné a prostorové regulace	31	6.3	Železniční doprava	191
3.1	Regulativy ploch s rozdílným způsobem využití	32	6.3.1	Výchozí stav	191
3.1.1	Plochy s rozdílným způsobem využití	32	6.3.2	Koncepce železniční dopravy	191
3.1.2	Regulativy ploch s rozdílným způsobem využití	32	6.4	Pěší doprava	193
3.2	Další regulativy a podmínky pro využití ploch	33	6.4.1	Výchozí stav	193
3.2.1	Regulativy speciálních ploch a systémů	33	6.4.2	Koncepce pěší dopravy	193
3.3	Prostorová regulace	33	6.5	Cyklistická doprava	194
3.3.1	Zásady prostorové regulace	33	6.5.1	Výchozí stav	194
3.3.2	Struktura	37	6.5.2	Koncepce infrastruktury pro cyklisty	194
3.3.3	Výšková regulace	41	6.6	Letecká doprava	197
3.3.4	Podíl zeleně	41	6.6.1	Výchozí stav	197
3.3.5	Koeficient podlažních ploch	41	6.6.2	Koncepce letecké dopravy	197
3.3.6	Specifické regulativy	45	6.7	Vodní doprava	197
3.3.7	Režim zvláštního posouzení přípustnosti	45	6.7.1	Výchozí stav	197
3.4	Veřejná prostranství	46	6.7.2	Koncepce vodní dopravy	197
3.5	Změny Územního plánu hl. m. Prahy a minimální velikost změnou měněné plochy	46			

7. Koncepce technické infrastruktury	199
7.1 Zásobování vodou.....	200
7.2 Odkanalizování	202
7.3 Vodní toky	204
7.3.1 Vltava a Berounka.....	204
7.3.2 Drobné vodní toky na území hl. m. Prahy.....	204
7.4 Zásobování teplem.....	206
7.4.1 Centralizované zásobování teplem.....	206
7.4.2 Decentralizované zásobování teplem	206
7.5 Zásobování plynem.....	206
7.6 Produktovody a ropovody.....	209
7.7 Zásobování elektrickou energií	209
7.8 Elektronické komunikace	211
7.9 Kolektory	211
7.10 Odpadové hospodářství	212
8. Koncepce ekonomické infrastruktury	213
8.1 Stanovení pořadí a podmínek změn v území	214
8.1.1 Území řešená v etapě.....	214
8.1.2 Území řešená v etapě v rámci variant	216
8.2 Odhad ekonomické náročnosti urbanistického rozvoje	217
8.2.1 Vlastnické poměry.....	217
9. Veřejně prospěšné stavby a opatření.....	219
9.1 Veřejně prospěšné stavby a opatření, pro které lze vyvlastnit	219
9.1.1 Veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury	219
9.1.2 Veřejně prospěšné stavby technické infrastruktury	219
9.1.3 Veřejně prospěšné stavby a opatření pro zvyšování retenčních schopností území a pro snižování ohrožení území povodněmi	220
9.1.4 Veřejně prospěšná opatření k ochraně přírodního dědictví.....	220
9.1.5 Veřejně prospěšná opatření k ochraně archeologického dědictví.....	220
9.1.6 Stavby a opatření k zajišťování obrany a bezpečnosti státu	220
9.1.7 Stavby a opatření k asanaci území.....	220
9.2 Veřejně prospěšné stavby a opatření, pro které lze uplatnit předkupní právo.....	221
9.2.1 Veřejně prospěšné stavby pro občanské vybavení	221
9.2.2 Veřejně prospěšné stavby pro veřejná prostranství	221
9.2.3 Ostatní druhy veřejně prospěšných staveb a veřejně prospěšná opatření	221
10. Přílohy, tabulky.....	223
10.1 Seznam výkresů a schémat	223
10.1.1 Textová část odůvodnění	223
10.1.2 Grafická část odůvodnění	223
10.2 Seznam zkratk	224
10.3 Převodní tabulka kódů ploch	225
10.4 Srovnání způsobu využití ploch Územního plánu s Územním plánem SÚ hl. m. Prahy (1999) a jeho změnou č. Z 1000/00.....	226
10.5 Bilance základního členění	228
10.6 Bilance - základní návrh	229
10.7 Bilance - varianty.....	231
10.8 Bilance prostorové regulace.....	232

0. Vymezení řešeného a zastavěného území

0.1 Vymezení řešeného území

Řešené území zahrnuje celé území hl. m. Prahy o rozloze 496,1 km².

Území řešené Územním plánem hl. m. Prahy je tvořeno následujícími katastrálními územími:

Benice, Běchovice, Bohnice, Braník, Břevnov, Březiněves, Bubeneč, Čakovice, Černý Most, Čimice, Dejvice, Dolní Chabry, Dolní Měcholupy, Dolní Počernice, Dubeč, Ďáblice, Háje, Hájek, Hloubětín, Hlubočepy, Hodkovičky, Holešovice, Holyně, Horní Měcholupy, Horní Počernice, Hostavice, Hostivař, Hradčany, Hrdlořezy, Chodov, Cholupice, Jinonice, Josefov, Kamýk, Karlín, Kbely, Klánovice, Kobylisy, Koloděje, Kolovraty, Komořany, Košíře, Královice, Krč, Křeslice, Kunratice, Kyje, Lahovice, Letňany, Lhotka, Libeň, Liboc, Libuš, Lipany, Lipence, Lochkov, Lysolaje, Malá Chuchle, Malá Strana, Malešice, Michle, Miškovice, Modřany, Motol, Nebušice, Nedvězí, Nové Město, Nusle, Petrovice, Pitkovice, Písnice, Podolí, Prosek, Přední Kopanina, Radlice, Radotín, Ruzyně, Řeporyje, Řepy, Satalice, Sedlec, Slivenec, Smíchov, Sobín, Staré Město, Stodůlky, Strašnice, Střešovice, Střížkov, Suchdol, Šeberov, Štěrboholy, Točná, Troja, Třebonice, Třeboradice, Uhřetěves, Újezd u Průhonice, Újezd nad Lesy, Veleslavín, Velká Chuchle, Vinohrady, Vinoř, Vokovice, Vršovice, Vysočany, Vyšehrad, Zadní Kopanina, Záběhlice, Zbraslav, Zličín, Žižkov.

Území Prahy tvoří jednotný správní a samosprávný celek – hlavní město Prahu. Vnitřně se dělí v současné době na 22 městských správních obvodů a na 57 městských částí. Městské části jsou spravovány zastupitelstvy městských částí v čele s radami a starosty. Jejich rozhodnutí provádějí úřady městských částí.

Seznam městských správních obvodů včetně jejich městských částí:

Správní obvod Praha 1

- Praha 1

Správní obvod Praha 2

- Praha 2

Správní obvod Praha 3

- Praha 3

Správní obvod Praha 4

- Praha 4, Praha-Kunratice

Správní obvod Praha 5

- Praha 5, Praha-Slivenec

Správní obvod Praha 6

- Praha 6, Praha-Suchdol, Praha-Nebošice, Praha - Přední Kopanina, Praha-Lysolaje

Správní obvod Praha 7

- Praha 7, Praha-Troja

Správní obvod Praha 8

- Praha 8, Praha - Dolní Chabry, Praha-Březiněves, Praha-Ďáblice

Správní obvod Praha 9

- Praha 9

Správní obvod Praha 10

- Praha 10

Správní obvod Praha 11

- Praha 11, Praha-Křeslice, Praha-Šeberov, Praha-Újezd

Správní obvod Praha 12

- Praha 12, Praha-Libuš

Správní obvod Praha 13

- Praha 13, Praha-Řeporyje

Správní obvod Praha 14

- Praha 14, Praha - Dolní Počernice

Správní obvod Praha 15

- Praha 15, Praha - Dolní Měcholupy, Praha-Dubeč, Praha-Petrovice, Praha-Štěrboholy

Správní obvod Praha 16

- Praha 16 (Radotín), Praha - Velká Chuchle, Praha-Lochkov, Praha-Zbraslav, Praha-Lipence

Správní obvod Praha 17

- Praha 17, Praha-Zličín

Správní obvod Praha 18

- Praha 18, Praha-Čakovice

Správní obvod Praha 19

- Praha 19, Praha-Vinoř, Praha-Satalice,

Správní obvod Praha 20

- Praha 20

Správní obvod Praha 21

- Praha 21, Praha-Klánovice, Praha-Koloděje, Praha-Běchovice

Správní obvod Praha 22

- Praha 22, Praha-Královice, Praha-Nedvězí, Praha-Kolovraty, Praha-Benice

0.2 Vymezení zastavěného území ¹⁾

Účelem vymezení zastavěného území je vytvořit předpoklady pro jeho hospodárné využívání soustředěním nové výstavby zejména uvnitř jeho hranice. Spolu s navrženými rozvojovými plochami zajišťujícími městu další potenciál pak slouží k určení hranice zastavitelného území. Vymezení zastavěného území se tak stává nástrojem pro ochranu nezastavěného území před jeho neprověřenou přeměnou na území zastavěné.

Výchozí legislativa:

- Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (§ 58 a 59)
- Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území
- Zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu v aktualizovaném znění
- Vyhláška č. 13/1994 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti ochrany ZPF
- Vymezení zastavěného území (ve smyslu stavebního zákona) – Metodický pokyn MMR, Odbor územního plánování, vydal Ústav územního rozvoje, Brno, duben 2007

Podklady pro stanovení hranice zastavěného území:

- Hranice intravilánu – dle vyhlášky ministerstva zemědělství a lesního hospodářství č. 97/1966 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, se intravilánem rozumí území, které bylo ke dni 1. 9. 1966 souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. Toto území je vždy součástí zastavěného území.
- Hranice současně zastavěného území – vychází z hranice vymezené v Územním plánu hl. m. Prahy schváleném 9. 9. 1999 ve výkresu č. 20 na základě zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu a jeho prováděcí vyhlášky č. 13/1994 Sb., jejíž průběh byl korigován s ohledem na výklad podle zák. č. 183/2006 Sb.
- Hranice parcel a druhy pozemků dle katastru nemovitostí – základní podklad pro určení zastavěných pozemků.
- Současný stav využití pozemků podle průzkumů – slouží k individuálnímu posouzení situací, kdy již byla realizována stavba na pozemku, který není v katastru nemovitostí zanesen jako stavební parcela. Území hl. m. Prahy je natolik dynamicky se rozvíjejícím prostorem, že údaje v katastru nemovitostí neodpovídají v mnoha případech skutečnosti. Při striktním dodržení výkladu pojmu „stavební parcela“ podle § 27 písm. c) a d) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, bychom dospěli pouze k formálnímu stavu neodpovídajícímu současné reálné situaci. Na druhé straně není možné zahrnutím do zastavěného území fakticky potvrdit nezákonný stav.

Další zásady pro vymezení hranice zastavěného území:

- 1) Pozemky, na které bylo vydáno platné územní rozhodnutí, byly do zastavěného území zahrnuty, pokud již ÚR směřuje k realizaci.
- 2) Golfová hřiště byla zahrnuta pouze svojí zastavěnou plochou.
- 3) Zahrádkové osady byly zahrnuty, pokud jde o oplocené lokality zájmových organizací, popřípadě jiných právnických osob (§ 9 zákona číslo 334/1992 Sb.).
- 4) Stavební proluky jsou součástí zastavěného území dle individuálních specifických podmínek (do 0,5 ha).
- 5) Nadřazené komunikace nejsou součástí zastavěného území.

1. Konceptce uspořádání krajiny

Krajina tvoří základní prostor pro utváření města. Lidská sídla vznikala v krajině, proto je krajina v popisu konceptce územního plánu uváděna na prvním místě.

Vývoj města v minulých obdobích stále více ukrajoval ze svého okolí. Zároveň s administrativním růstem města byla čas od času k Praze přičleňována i část okolní nezastavěné krajiny. Vzhledem k současné suburbanizaci při hranicích hlavního města již s podobným procesem „dotování“ Prahy nově připojenou krajinou nelze počítat. Důraz, kladený na zachování udržitelného rozvoje, staví volnou krajinu uvnitř města do nezastupitelné role. Konceptce územního plánu směřuje k chápání krajiny jako prostoru plnicího svébytné městské funkce, nikoli pouze jako zásobárny potenciálních rozvojových ploch, i když ani tuto funkci nelze zcela vyloučit. Vzhledem k nepříliš dynamickému demografickému vývoji je však možné uspokojit potřeby města především „recyklací“ území, to je opětovným využitím tzv. brownfields, a transformací území jak funkčně, tak její urbanistické struktury, což umožní volnou krajinu zachovat pro rekreaci obyvatel města i jako stabilizující prvek ekologického systému.

Z hlediska regulativů územního plánu tvoří volná příměstská krajina základ území, které nadále není převážně určeno k zastavění a bude transformováno na stabilnější formy zeleně. Zahrnuje zejména tyto plochy s rozdílným způsobem využití: vodní (VO), lesní (ZL), nelesní (ZN), parkové (ZP), zemědělské a pěšební (PZ) a rekreace (RP). Zvláštním typem je rekreace, neboť přípustné využití tohoto typu území umožňuje určitou omezenou míru zástavby a jsou na něj uplatňovány regulativy prostorového uspořádání obdobně jako pro plochy v územích obytných a produkčních, tedy v zásadě zastavitelných.

Základní charakteristiku těchto ploch spolu s určením přípustných funkcí, podmíněčně přípustných funkcí a nepřípustných funkcí popisuje kapitola 3. *Konceptce plošné a prostorové regulace.*

O konceptci rozvoje příměstské krajiny pojednává zejména kapitola 1.1 *Krajina*. Důležité zásady jsou uvedeny také v kapitolách 1.2 *Příroda*, 1.3 *Zeleň* a ve všech částech kapitoly 5. *Konceptce krajinné infrastruktury*. Podrobnější charakteristiku rozvojových ploch krajinných (zeleně) obsahuje kapitola 4.1 *Významná rozvojová území*.

Konceptce zastavitelného území je popsána v kapitole 2. *Konceptce města*.

1.1 Krajina

Podrobný popis vývoje a uspořádání pražské krajiny a jejich nejvýznamnějších hodnot je podán v Územně analytických podkladech (ÚAP) hl. m. Prahy. Při formulaci uvedených zásad bylo také přihlédnuto ke konceptci Prognóza, konceptce a strategie ochrany přírody a krajiny v Praze, kterou schválila Rada hl. m. Prahy v roce 2008.

Konceptce krajiny se v textové části Odůvodnění významně dotýkají také kapitoly 1.2 *Příroda* a 1.3 *Zeleň* a souvisí s ní celá kapitola 5. *Konceptce krajinné infrastruktury*. Hlavní rozvojová území krajinná (zeleně) popisuje kapitola 4.1 *Významná rozvojová území*.

Základní konceptce uspořádání krajiny včetně potenciálního prostoru pro naplnění zeleného pásu a hlavních zelených klínů je v odůvodnění vyjádřena ve schématu (v měřítku 1 : 25 000):

S1 - Schéma konceptce krajiny.

Nejvýznamnější rozvojové plochy krajinné (zeleně) jsou zobrazeny ve výkresech:

V1 - Základní členění území

V1v - Základní členění území – varianta.

Všechna čtyři uvedená pásma města obsahují výkresy:

V3 - Prostorová regulace a veřejná prostranství

V3v - Prostorová regulace a veřejná prostranství - varianty

Systém zeleně je podrobněji rozpracován v Odůvodnění ve výkresech:

O3 - Podrobné členění zeleně a ÚSES

O3v - Podrobné členění zeleně a ÚSES - varianty

1.1.1 KONCEPČNÍ ZÁSADY ROZVOJE KRAJINY

Pásma města

Navržený rozvoj krajiny vychází z výše naznačeného vývoje města a snaží se respektovat všechny dochované hodnoty. Pro účely plánu se proto pražské území dělí na čtyři jednotlivá pásma - historické jádro, kompaktní vnitřní město, kompaktní vnější město a vnější pásmo – pro něž určuje poněkud odlišné zásady rozvoje.

V oblasti historického jádra a jeho bezprostředního okolí je prioritou zachování jedinečného, po staletí vznikajícího panoramatu se střídáním zastavěných a převážně nezastavěných území včetně příslušných terénních hran. Více než tisíciletá kontinuita lidského osídlení zde neumožňuje velkoplošný rozvoj nových vegetačních prvků, proto nabývá na významu striktní ochrana všech stávajících parků a parkově upravených ploch.

V plánu je upřednostněn stavební rozvoj v obou pásmech kompaktního města, a to zejména v podobě transformace nevhodně využívaných ploch (plochy přestavby včetně brownfields), před plošným rozvojem zastavitelných ploch ve vnějším pásmu. Připouští se intenzivnější formy zástavby, které je ale nutné doplňovat rozvojem parků odpovídajícího rozsahu. Jedním z nejdůležitějších principů zůstává zachování nezastavěné části radiálně směřujících údolí a výrazných hřbetů tvořících „zelené“ klíny pronikající z příměstské krajiny hluboko do centrální části města.

Ve vnějším pásmu se podle plánu připouští dostavba stávajících sídel s přihlédnutím k jejich historickému vývoji a utváření terénu. Tato sídla by se měla vyvíjet autonomně (bez srůstání), v přirozené návaznosti na zastavěnou část obce a s vyloučením vzniku satelitů ve volné krajině, aby nedocházelo k dalšímu rozšiřování pásu periférií.

Významnou část vnějšího pásma plán určuje jako území potenciálně vhodné pro vznik tzv. zeleného pásu kolem Prahy. Koncepční důvody pro jeho vymezení jsou:

- zachování převážně nezastavěného charakteru vnějšího pásma,
- stanovení jasného limitu pro rozvoj vnějšího kompaktního pásma,
- omezení suburbanizačního procesu příměstského prostoru,
- zachování a posílení přírodně rekreačních vazeb mezi Prahou a Středočeským krajem,
- zvýšení ekologické stability dotčeného území,
- zlepšení prostupnosti krajiny,
- vytvoření podmínek pro rekreaci v přírodním prostředí, rozložení rekreační zátěže do většího území.

Zelený pás

Pro naplnění myšlenky zeleného pásu se navrhuje zejména kompenzace deficitu ekologicky stabilních ploch založením ploch lesních (ZL) a nelesních (ZN) na úkor stávající orné půdy. V plochách aktuálně využívaných jako orná půda, které nejsou navrženy k přeměně z ploch zemědělských a pěšebních (PZ), se upřednostňuje postupný převod orné půdy do stabilnějších kultur (trvalých travních porostů) za podmínky zachování jejich přirozeného produkčního potenciálu. Skutečný rozsah zalesnění je v navazujících fázích projektové přípravy v podrobnějším měřítku nezbytné konfrontovat s významnými krajinnými hodnotami (např. prověřit dálkové a panoramatické pohledy, průhledy na terénní a architektonické dominanty a podobně). Zemědělské a pěšební plochy lze však do zeleného pásu zahrnout jen doplňkově, stejně tak plochy parkové (ZP) a rekreace (RP).

V plánu je prozatím vymezen vhodný prostor pro naplnění zeleného pásu hl. m. Prahy z důvodu absence relevantních podkladů pro navazující území (konkrétně pro Středočeský kraj). Předpokládá se postupná koordinace rozvoje ploch zeleně v okolí hranic zmíněných krajů, bez níž nelze uvedené zásady naplnit. Po této koordinaci bude možné potvrdit zelený pás v závazné části plánu. Zelený pás je nezbytné ideově promítnout do Zásad územního rozvoje pro Středočeský kraj a konkrétně jej pak zapracovat do územních plánů přílehlých obcí.

Voda v krajině

Koncepce plánu u nových zastavitelných území navrhuje zásady vedoucí k udržení vody v území, její akumulaci a zpomalení odtoku, a tak zajišťuje zlepšování mikroklimatu a zvětšení vodních zásob pro bezdeštné období. V místech s vhodnými podmínkami je preferováno zasakování dešťových vod do podloží a doplňování tak zdrojů podzemních vod. V Praze jsou většinou vhodné podmínky pouze k tomu, aby se dešťové vody sváděly do podzemních objektů lokální retence ke krátkodobé akumulaci. Vody z těchto objektů odtékají pomalu a mechanicky předčištěné do kanalizace nebo vodoteče. I toto zpoždění a zrovnoměnění odtoku přívalových srážek má však pro vodní hospodářství města velký význam.

K významným moderním trendům v přístupu k vodním tokům preferovaným na území hlavního města patří revitalizace koryt potoků, případně místní otevírání koryt zatrubněných toků a obnova zaniklých toků. Ve městě je to velmi problematické z prostorového hlediska, protože toky jsou často sevřené uvnitř zástavby s téměř kolmými nábrežními zdmi. Cílem revitalizačních úprav v městském prostředí je taková úprava toku, která umožní alespoň v omezené míře existenci vodní fauny a flóry při dodržení stability koryta, aby nedocházelo k narušení nábrežních zdí a objektů. V korytě nesmí být vytvořena překážka, která by negativně ovlivnila rozsah zátopového území.

Cílový přírodní charakter toků je v plánu zdůrazněn navrženými revitalizacemi v partiích, kde je nevhodná úprava, trasa či stav toku. Při revitalizacích a opravách bude kladen důraz na doplnění břehových porostů, vytvoření litorálních a břehových pásů vegetace. Stejně tak se navržené řešení snaží o důslednou rehabilitaci nezastavěných částí údolních niv a zbývajících okolí vodních toků s preferencí různých forem zeleně a extenzivního rekreačního využití (bez nároků na rozsáhlé zázemí).

Další informace o vodních tocích, jejich revitalizacích a vodních dílech jsou uvedeny v kapitole 7. *Technická infrastruktura*, zejména v kapitole 7.3 *Vodní toky*.

Pohledově exponované svahy

Na obecné úrovni platí zásada nezastavování pohledově exponovaných a krajinářsky cenných struktur (pro Prahu typických skalních výchozů a lomových stěn, „zelených“ svahů a jejich hran, horizontů atd.).

1.1.2 KONKRÉTNÍ LOKALITY

Plán navrhuje zásadní přeměnu krajinného rázu v nivě řeky Berounky, která je dnes téměř výhradně zemědělsky obhospodařovaná (jako orná půda). V sousedství již průběžně realizovaných golfových hřišť severně od zástavby Lipenců vznikne významný pás zeleně – zejména ve vazbě na zmíněnou řeku. Výsadba na části plochy je nezbytná pro zajištění funkčnosti ÚSES (včetně dvou regionálních biocenter), významnou novinkou je lužní les mezi Dolními Černošicemi a Lipenci a vytvoření tzv. průlehu pro lepší odvedení povodňových vod na okraji Dolních Černošic. Paralelně s tím se rozvinou různé formy rekreace vázané na rozlehlé vodní plochy po vytěžení ložisek štěrkopísku před soutokem Berounky s Vltavou. Rehabilitace tohoto území umožňuje provedení vodohospodářských a krajinářských opatření zahrnujících mimo jiné místní obnovu původních členitých břehů řeky. Součástí řešení území je návrh zprůtočnění Lipanského potoka jeho napájením vodou z řeky Berounky.

Vltavské údolí v Troji považuje plán za oblast, jejíž detailní využití je třeba prověřit územní studií, a to vzhledem ke kumulaci a kombinaci přírodně krajinářských hodnot s atraktivními cíli krátkodobé rekreace (zoologická zahrada, botanická zahrada, Trojský zámek). Studie musí, stejně jako plán, potvrdit všechny tyto hodnoty a navrhnout všestranně vyvážené využití území. Nové plochy pro bydlení lze připustit pouze v pásu mezi protipovodňovou ochranou Vltavy a patou trojských svahů, které zůstávají dále nezastavitelné. Ústředními motivy jsou uvolnění vltavské nivy pro ÚSES v kombinaci s rekreací, zachování zelených svahů a místní doplnění výsadeb dřevin pro dotvoření krajinného rámce.

Skládka komunálního odpadu v Ďáblicích je řešena variantně – bez rozšíření a ve variantě plánu s mírným rozšířením západním směrem. Navržená varianta rozšíření skládky by měla být maximálně možným zvětšením jejího tělesa. Prioritou je postupná rekultivace skládky. Výsadby dřevin by měly směřovat k co nejlepšímu začlenění tohoto dnes dominantního útvaru do krajiny.

Náhorní plošina Dívčích hradů je nově koncipována na úkor orné půdy. Celou východní část včetně pohledově exponované hrany vltavského údolí vyplňují rozsáhlé plochy zeleně, západní část (v návaznosti na dnešní zástavbu Jinonic) má sloužit, při dodržení podmínky dostatečného odstupu od Prokopského údolí, vysokoškolskému areálu. Jelikož jde o rozsáhlé území mnohdy se významně uplatňující v dálkových pohledech, mělo by být při prověření v podrobnějším měřítku řešeno jako celek s přihlédnutím ke krajinným hodnotám.

V oblasti krasové krajiny pronikající do Prahy od jihozápadu navrhuje plán pouze dostavbu uvnitř nynějších sídel a v návaznosti na ně počítá s lokálním rozvojem rekreačních aktivit bez rozsáhlého zázemí. Důvodem je, že velká část tohoto území leží v chráněné krajinné oblasti Český kras. Plán respektuje stávající aktivní lomy v Radotínském a Dalejském údolí a navrhuje zde funkce, které po ukončení těžby umožní rekultivaci těchto prostorů a jejich začlenění do okolní krajiny.

Bezprostřední okolí řeky Vltavy, její nezastavěná část nivy, je určena k rehabilitaci s cílem postupně vymístit nevhodné aktivity a toto území věnovat rekreačnímu účelu bez nároků na rozsáhlé zázemí v kombinaci s plochami zeleně. Do údolí Vltavy nelze umísťovat dominanty, které by pohledově narušily tuto přirozenou osu města. Soutok Vltavy s Berounkou, dvou největších vodních toků v Praze, je pojímán jako významný fenomén, a proto se v tomto prostoru nepočítá s novým přemostěním ani s další urbanizací jeho okolí.

1.2 Příroda

Problematika ochrany přírody (ale i koncepčního přístupu k ní) je především v kompetenci orgánů ochrany přírody a do územního plánu se promítá spíše nepřímo, a to nejčastěji formou různých externích vstupů (zejména limitů). Jsou jimi zvláště chráněná území přírody (ZCHÚ) včetně evropské soustavy NATURA 2000, významné krajinné prvky (VKP) – ať už registrované či ze zákona – přírodní parky, památné stromy a další plochy s výskytem vzácných organismů nebo cenných ekosystémů. Specifickým prvkem zůstává územní systém ekologické stability (ÚSES) jako vstup z nadřazených územně plánovacích dokumentací a dalších koncepčních materiálů, v územním plánu je však modifikován, upřesňován a doplňován úměrně použitému měřítku. Všechny přírodní složky byly podrobněji popsány a vyhodnoceny v rámci Územně analytických podkladů Prahy.

1.2.1 KONCEPČNÍ ZÁSADY ZACHOVÁNÍ PŘÍRODY VE MĚSTĚ

V konceptu územního plánu jsou všechny přírodně nejcennější plochy (ZCHÚ, NATURA 2000, VKP) zařazeny mezi nezastavitelná území. V rámci možností bylo obecnou snahou vyloučit z potenciální zástavby jejich bezprostřední okolí a - kde to prostorové a jiné podmínky umožňují – začlenit zmíněné okolí do systému zeleně. Řešení také počítá s rozsáhlým rozvojem lesů a ploch s nelesní vegetací mimo zákonem chráněné části krajiny, mimo jiné i s cílem rozložit tlak související s různými lidskými aktivitami v příměstské oblasti. Rozvoj zastavitelného území je uvnitř přírodních parků omezen v souladu s příslušnými vyhláškami na dostavbu stávající obce (v návaznosti na její zastavěné části). Památné stromy jsou vzhledem k svému převážně bodovému, případně liniovému charakteru limitem mimo podrobnost územního plánu.

Z hlediska koncepce přírody nejsou pro území hl. m. Prahy stanoveny žádné zvláštní regulativy.

Koncepci ÚSES jako součást krajinné infrastruktury popisuje kapitola 5.1 *Územní systém ekologické stability*.

1.3 Zeleň

Návrh uspořádání ploch zeleně vychází z průzkumů, bilancí a ze zásad územního rozvoje. Koncepce zelených ploch vychází z koncepce celé krajiny popsané v kapitole 1.1 *Krajina* a reaguje na členění města do čtyř pásem: historického jádra, kompaktního vnitřního města, kompaktního vnějšího města a vnějšího pásma. K jednotlivým pásmům se v plánu přistupuje specifickým způsobem.

Kategorie izolační zezeň, která byla v předchozím územním plánu součástí ploch přírody, krajiny a zeleně, byla vzhledem k nové metodice členění ploch s rozdílným způsobem využití začleněna do ploch dopravní infrastruktury a ostatních ploch s rozdílným způsobem využitím. Možnost realizace vegetačního doprovodu dopravních ploch tím není dotčena.

Zelené plochy v historickém jádru

V historickém jádru je počet navrhovaných ploch zeleně minimální. Rozvoj bude směřován především do liniových prvků s cílem propojit co největší množství stávajících zelených ploch. Stávající plochy zeleně v historickém jádru jsou z velké části historické zahrady s památkovou ochranou. Významným způsobem se podílí na utváření charakteristického pražského panoramatu.

Zelené plochy v kompaktním vnitřním a vnějším městě

Pásma kompaktního města již umožňuje realizaci větších zelených ploch. Půjde především o systém drobných parkových ploch, které budou snižovat deficity zeleně na území jednotlivých městských částí. Výrazněji se bude na plochách s vegetací podílet krajinná zezeň, která tvoří přechodový článek do vnějšího pásma města. Z velké části půjde o vegetaci doprovázející drobné vodní toky nebo vegetaci strmých svahů.

Větší počet nových ploch bude vznikat v rámci transformačních území ve vazbě na další plochy s rozdílným způsobem využití.

Zelené plochy ve vnějším pásmu

Ve vnějším pásmu plán počítá především s rozvojem ploch lesních, nelesních a trvalých travních porostů na stávající zemědělské půdě. Cílem je vytvořit mozaiku různých vzájemně propojených ploch, které se stanou součástí uvažovaného zeleného pásu kolem města.

Zezeň na území Prahy podporuje zájmy ochrany přírody, zajišťuje každodenní rekreaci a prostupnost území, je určitým ochranným prvkem v urbanizovaném prostoru, který mírní negativní civilizační jevy. Zajišťuje pěstební produkci převážně extenzivního charakteru, obohacuje město o kulturně-historické hodnoty a spoluvytváří urbanistický obraz města.

Zvláštní kategorií jsou hřbitovy, které jsou v plánu součástí parkových ploch.

Zezeň se dále kromě plošného nebo liniového vedení uplatňuje ve formě jednotlivých nebo skupinově rostoucích stromů. V plánu je označena jako zezeň vyžadující zvláštní ochranu. Při stavebních záměrech je nutné tuto zezeň respektovat. Podmínky pro tyto plochy jsou součástí kapitoly 3.2 *Další regulativy a podmínky pro využití ploch*.

Zároveň jsou v plánu stanoveny parkové plochy jako součást zastavitelného území formou „plovoucí značky“. V regulativech výrokové části v kapitole 3. *Koncepce plošné a prostorové regulace* je určena jejich velikost. Umístění upřesní podrobnější dokumentace.

Podrobné členění ploch zeleně

Plochy s rozdílným způsobem využití nelesní ZN, zemědělské a pěstební PZ a parkové ZP jsou dále podrobně členěny. Plochy lesní ZL se nečlení.

Plochy nelesní ZN jako součást území krajinného jsou členěny na zezeň městskou ZNM, zezeň krajinnou ZNK a na louky a pastviny ZNL.

Zezeň městská je tvořena souborem vegetačních prvků v urbanizovaném prostředí, zahrnuje parkově upravené plochy, linie zeleně v zástavbě a pobytové louky.

Zezeň krajinná je tvořena souborem vegetačních prvků s převažující ekologickou a krajinnotvornou funkcí. Zahrnuje zejména trvalé travní porosty, vegetační doprovod vodních toků, rozptýlené plošné či liniové porosty dřevin a bylin. Plochy zemědělské a pěstební PZ jsou členěny na sady a zahrady PZZ, vinice PZV, zahradnictví PZA, zahrádky a zahrádkové osady PZO a plochy zemědělské PZR.

Plochy parkové ZP jsou členěny na parky ZPP a hřbitovy ZPH.

Při rozhodování o záměrech je třeba brát toto členění v úvahu, zejména při posuzování podmíněně přípustného využití, jako je například umístování podzemních garáží se zelení na konstrukci v plochách nelesních a podobně.

Návrh umístění ploch s rozdílným způsobem využití (a tedy i ploch, kde je hlavním využitím zeleň) je ve výkresech:

V2 - Hlavní výkres

V2v - Hlavní výkres – varianty

Podrobné členění zeleně je vyjádřeno ve výkresu:

O3 - Podrobné členění zeleně a ÚSES

O3v - Podrobné členění zeleně a ÚSES – varianty

Rozmístění ploch s rozdílným způsobem využití ve vztahu k pásmům města je ve výkresech:

V3 - Prostorová regulace a veřejná prostranství

V3v - Prostorová regulace a veřejná prostranství – varianty

1.4 Prostupnost krajiny

Nezbytnou nutností při rozvíjení města je zachování a postupné zlepšování prostupnosti krajiny pro člověka i volně žijící organismy. Postupná nevhodná fragmentace krajiny znamená vedle zpřetrhání vazeb mezi lidmi i velké ohrožení přirozené migrace celé řady živočišných druhů. Pro zachování přirozené funkce krajiny v kulturním i přírodním smyslu je tak třeba věnovat velkou pozornost a péči právě zachování její prostupnosti.

Z výše uvedených důvodů jsou obecné zásady vytváření ÚSES i konkrétní regulativy pro využití tohoto systému formulovány tak, aby byl vytvořen předpoklad pro postupné odstraňování stávajících bariér v krajině a aby nové stavby pokud možno takové bariéry nevytvářely. Pro zachování a zlepšování prostupnosti krajiny je nutné pro volně žijící organismy zakládat prvky ÚSES a pro člověka doplňovat sítě koridorů významných pěších propojení a cyklistické infrastruktury. Podmínkou je dodržení minimálních prostorových parametrů (například šířek biokoridorů) jednotlivých prvků ÚSES.

Zlepšování podmínek k chůzi vede kromě posílení její dopravní funkce i k rozvoji sociálních a kulturních vazeb mezi lidmi a okolní krajinou. Chůze stojí vždy na počátku i konci každé cesty. Velmi podobnou funkci plní i doprava cyklistická, která stejně jako chůze komplexně a harmonicky propojuje funkci dopravní, sociální i rekreační. K lidmi příznivě vnímanému prostředí města přispívá podpora přirozených, do krajiny dobře zapadajících a šetrných způsobů dopravy reprezentovaných právě dopravou pěší a cyklistickou.

1.5 Rekreační využívání krajiny

Odůvodnění rekreačního využívání krajiny je součástí kapitoly 2.4 *Ostatní občanské vybavení*.

1.6 Dobývání nerostů

Podrobnou evidenci a rozdělením nerostných zásob na území hlavního města a jejich ochranou se zabývají územně analytické podklady obce. V současné době se na území města těží takřka výhradně stavební materiály, kamenivo v lomu na Zbraslavi, slivenecký mramor na obkladové desky a chodníkovou mozaiku spolu s vápencem k výrobě cementu a vápna v Radotínském údolí, opuka pro rekonstrukci historických staveb v lomu u Přední Kopaniny. Na katastru hlavního města i v jeho okolí jsou využitelné zásoby cihlářské suroviny. Velké zásoby sprašových hlín, spraší a zvětralých ordovických břidlic se nacházejí na území mezi Točnou, Dolními Břežany, Zlatníky, Dolními Jirčany a Jesenicí, dále se z okolí Uhřetěves táhnou vhodné plochy až ke Kolovratům a do okolí Říčan. Plošně rozsáhlý pokryv sprašových hlín a mocné sprašové závěje na svazích představují relativně velké zásoby kvalitních cihlářských surovin. Protože cihlářská surovina se často rozkládá na pozemcích s vysokou bonitou zemědělské půdy, dostává se její využití do střetu zájmů s ochranou zemědělského půdního fondu a se zemědělstvím.

Na území Prahy jsou od nejstarších dob používány ke stavebním účelům písky a štěrky různého stáří a původu. Pleistocenní písky a písčité štěrky vytvářejí poměrně rozsáhlé akumulace v inundačním území, v terasovém systému Vltavy a na soutoku Vltavy a Berounky, kde vznikaly v různých obdobích akumuláční činnosti řeky. Pokud nejsou příliš hlinité, poskytují dobrý stavební i betonářský materiál. Do budoucna se počítá se zahájením těžby štěrky pro stavební účely v nivě Berounky.

Plochy určené k těžbě nerostných surovin nejsou vyznačeny samostatnou plochou s rozdílným způsobem využitím, ale jsou zobrazeny pouze překryvným značením. Jednotnou značkou se označují všechna evidovaná, bilancovaná a nebilancovaná ložiska; prognózní zásoby mají vlastní značení. Další překryvnou značkou jsou vymezena vyhlášená chráněná ložisková území a další typ překryvného značení byl použit pro vymezení dobývacích prostorů.

1.7 Pěstební a zemědělská činnost

Kvalita a struktura zemědělské půdy na území hl. m. Prahy je popsána v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy (kapitola UAP 2.2 *Přírodní podmínky, krajina*).

Prostory, kde územní plán dlouhodobě akceptuje konvenční zemědělskou prvovýrobu – jde o plochy zemědělské a pěstební (PZ), jsou zachovány převážně v lokalitách s nejkvalitnější zemědělskou půdou I. a II. třídy ochrany (informace o předpokládaném podrobném rozdělení těchto ploch na plochy orné půdy, trvalých travních porostů, sadů, zahrad, vinic, zahradnictví a zahrádkových osad je znázorněna ve výkresu č. O3 – *podrobné členění ploch zeleně a ÚSES a O3v*). Převod orné půdy do trvalých travních porostů a zvýšení jejich podílu za podmínky zachování přirozeného produkčního potenciálu půdy je umožněn bez nutnosti změny územního plánu – viz kapitola 3.1 *Regulativy ploch s rozdílným způsobem využití*.

Část zemědělské půdy bude využita pro plochy rekreace (RP), ÚSES a pro doplnění a další rozvoj celoměstského systému zeleně ve formě ploch nelesních (ZN). Jsou to prostory s útlumem zemědělské produkce navržené na plochách s méně kvalitní půdou, v návaznosti na urbanizované prostory a tvoří je plochy s doplňkovým charakterem neintenzivních forem zemědělského hospodaření (rekreace, jízda na koni, chov koní).

Významné rozvojové plochy zeleně a územní rezervy pro zeleň, popsané v kapitole 4.1 *Významná rozvojová území*, představují polyfunkční zemědělské plochy vhodné k zalesnění a prostory s protierozní ochranou zemědělského půdního fondu formou vegetačních opatření, která zároveň zvyšují heterogenitu krajiny, její prostupnost a ekologickou stabilitu. Dále jde o okrajové partie celoměstského systému zeleně při obvodu města, které mohou být potenciálním základem pro tzv. zelený pás kolem Prahy.

Koncepční zásady pro zemědělsky obhospodařovanou půdu:

- Zachování převážně nezastavěného charakteru vnějšího pásma a zároveň zvýšení ekologické stability území postupným převodem orné půdy do stabilnějších kultur (trvalých travních porostů).
- Podpora mimoprodukčních funkcí ZPF, které představují v zázemí velkoměsta výrazně větší veřejný zájem než produkce zemědělských komodit. Koncepce plánu klade důraz na mimoprodukční funkce ZPF, zejména pro ochranu přírody a krajiny, vodohospodářskou funkci území, protierozní ochranu a rekreaci. Rozšiřováním lesních porostů a ploch nelesní zeleně na zemědělskou půdu se zvýší ekologická stabilita labilních krajinných segmentů, zvýší se rekreační potenciál a prostupnost krajiny v zázemí města.
- Preference ekologického zemědělství - pro management krajiny, ploch přírodních parků a zvláště chráněných území je možné využívat neintenzivní formy chovu zvířat (spásání stepních biotopů a údolních niv).

Systematickým nákupem klíčových pozemků do vlastnictví města, motivováním uživatelů k přechodu na ekologické zemědělství a podporou kombinovaných forem zemědělského podnikání a rekreačních aktivit by bylo možné zajistit stabilizaci rozhodujících ploch pro mimoprodukční funkce.

Uvedené zásady mají vazbu na různé tématické kapitoly plánu, vlastní kapitola 1.7 *Pěstební a zemědělská činnost* však není v závazné části naplněna.

Zásady ochrany zemědělského půdního fondu jsou uvedeny v odůvodnění v dílu E *Vyhodnocení předpokládaných důsledků na ZPF a PUPFL*.

1.8 Protierozní opatření

Území hlavního města není významně ohroženo větrnou a vodní erozí, nebylo ani zařazeno mezi území, pro která je možno čerpat finanční prostředky na protierozní opatření z Operačního programu Životní prostředí pro období 2008–2013. Větrnou a vodní erozí jsou potenciálně ohroženy lehčí půdy uložené na svazích a půdy ležící bezprostředně podél vodních toků. Obecně lze konstatovat, že trend převládající na území hlavního města, tedy zmenšování výměry zemědělsky obdělávané půdy ve prospěch trvalých porostů, a to jak travních, tak i se vzrostlou zelení, jednoznačně přispívá k omezování větrné i vodní eroze. Za další protierozní opatření lze například pokládat snahu o co nejdelší zdržení dešťové vody v území, čemuž napomáhá například obnova mezí, vysazování alejí a větrolamů, zvyšování retenční schopnosti území budováním průlehu, zasakovacích pásů a záchytných příkopů nebo navrácením koryt drobných vodních toků do přírodně blízkého stavu. Obdobně lze pohlížet i na postupné budování územního systému ekologické stability.

Detailně se problematikou ochrany proti erozi tento plán nezabývá a nevymezuje ani plochy určené k protierozním opatřením.

1.9 Ochrana před povodněmi

Na Vltavě a Berounce, které při povodňových průtocích mohou svými rozlivy ohrožovat město a vodohospodářská opatření v povodí těchto vodních toků odpovídající ochranu nezajistí, bylo třeba navrhnout nutná protipovodňová opatření na ochranu hl. m. Prahy (dále jen protipovodňová opatření). Z tohoto důvodu byla navržena technická řešení na toku v místech záplav, která mají podobu linií protipovodňových opatření ohraničujících záplavové území určené k ochraně.

Labe zasahuje na území města jen povodím svých přítoků. Do Vltavy a Berounky jsou zaústěny drobné vodní toky, některé pramení za hranicí města.

1.9.1 OCHRANA PŘED POVODNĚMI NA VLTAVĚ A BEROUNCE

Na Vltavě a Berounce bylo po mimořádné povodni v srpnu 2002 aktualizováno stanovené záplavové území matematickým 2D povodňovým modelem Prahy. Poslední aktualizace 2D povodňového modelu Prahy proběhla v roce 2008. Na základě této aktualizace bylo na vodních tocích Vltavě a Berounce vymezeno záplavové území nejvyšší zaznamenané přirozené povodně ze srpna 2002 ($Q_{2002} = 5\,160 \text{ m}^3/\text{s}$), které vymezuje novou hranici záplavového území a aktivní zóna pro průtoky s periodicitou 100 let. Pro takto vymezené záplavové území byly v územním plánu stanoveny kategorie využití záplavového území, mimo aktivní zónu a byla navržena protipovodňová opatření vyjádřená jako linie, která ohraničuje záplavové území určené k ochraně.

Takto vymezené záplavové území na Vltavě a Berounce je rozděleno do tří kategorií s diferencovaným využíváním (A - území určená k ochraně, B - území neprůtočná, C - území průtočná). Příslušným vodoprávním úřadem OOP MHMP byla stanovena aktivní zóna (D) v souladu se zákonem č. 254/2001 Sb., vodní zákon.

Technická řešení protipovodňové ochrany na tocích jsou řešena jako pevná a mobilní. V současnosti jsou protipovodňová opatření pro $Q_{2002} + 30 \text{ cm}$ dokončena v centrální části hl. m. Prahy. Nejsou dokončena v okrajových oblastech na severu v Troji a na jihu v Radotíně a na Zbraslavi. Ve Velké Chuchli není výstavba protipovodňových opatření zahájena. Po projednání se zastupiteli MČ Zbraslav rozhodla Rada HMP, že příprava a realizace protipovodňových opatření na Zbraslavi bude pro povodňové průtoky s periodicitou 100 let ($Q_{100} + 30 \text{ cm}$).

1.9.2 OCHRANA PŘED POVODNĚMI NA DROBNÝCH VODNÍCH TOCÍCH

Na drobných vodních tocích jsou vodoprávním úřadem stanovena záplavová území pro průtoky, které se vyskytují při přirozené povodni s periodicitou 100 let.

Protipovodňová opatření jsou vymezena v územním plánu stanovenou kategorií záplavového území (C - průtočná) a příslušným vodoprávním úřadem OOP MHMP stanovenou aktivní zónou (D), v souladu se zákonem č. 254/2001 Sb., vodní zákon. Funkční využití kategorií záplavového území průtočné (C) a aktivní zóny (D) je stejné jako pro Vltavu a Berounku. Dalšími prvky k ochraně před povodněmi jsou technická a netechnická opatření, kterými se rozumí zejména návrhy a rekonstrukce nádrží, suchých poldrů a rybníků, které zachycují přívalové vody, snižují a zpomalují jejich průtok. Dále se navrhuje revitalizace, úpravy toků, jejich vyčištění, odkrytí koryt a zajištění retence v území.

1.9.3 KATEGORIE ZÁPLAVOVÉHO ÚZEMÍ

Pro záplavová území na Vltavě a Berounce jsou stanoveny kategorie:

- A) území určená k ochraně
 - A₁) - pro Q_{2002}
 - A₂) - pro Q_{100}
- B) území neprůtočná
- C) území průtočná (společná pro Vltavu, Berounku a drobné vodní toky)
- D) aktivní zóna (společná pro Vltavu, Berounku a drobné vodní toky)

Způsob funkčního využití kategorií A, B a C záplavového území a zásady jeho využití reagující na důsledky záplav v srpnu 2002, byly stanoveny podle povodňového nebezpečí s ohledem na hloubky a rychlosti povodňových průtoků a jsou uvedeny v kapitole 1.9 *Ochrana před povodněmi* v závazné části.

V aktivní zóně záplavového území (D) jsou požadavky na umístování staveb stanoveny zvláštními právními předpisy (zákon o vodách¹).

Stavebně-technické podmínky pro stavby v záplavových územích stanoví zvláštní právní předpis².

V území určeném k ochraně je režim povolování staveb a evakuace osob stanoven zvláštními právními předpisy³.

¹ Zákon 254/2001 Sb., vodní zákon - § 7, odst. 3.

² vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů

³ vyhláška Ministerstva vnitra č. 328/2001 Sb., o některých podrobnostech k zabezpečení integrovaného záchranného systému